

"Våga be om hjälp"

Jag kom hit från Quito, Ecuadors huvudstad, nio veckor gammal. Min mamma och pappa hade redan en biologisk flicka som då var fem år äldre. Vi kan kalla henne för Courrine. Mina föräldrar har berättat att jag skrek väldigt mycket när jag kom och hade garanterat kolik i nån form. Men en sjuksköterska som gick sin utbildning, kom med förslaget att det kanske var mjölkersättningen jag inte tålde. Och från den dagen gav mina föräldrar mig majsvälling. Och det gjorde under.

Däremot tror jag aldrig det var bra för mig att först ligga på ett nunnekloster med en mängd andra bebisar och små barn som alla krävde en endaste sak – tid – och sedan igen ligga och skrika av smärta i magen. Personligen tror jag att det uppstår sår då, som aldrig går att återställa.

Jag visste redan vid tre-fyra års ålder att jag inte såg ut som mina föräldrar, tänkte som dom eller ens tyckte som dom gjorde. Och att mitt känsloliv var så mycket mer brutalare i form av att visa sorg, ilska, bedrövelse och utanförskap, än deras var. En till pojke på hela min skola var mörk som jag. Och han var ännu mörkare.

Min far, som jag minns alltid jobbade, blev hela min värld. Varje gång jag visste att han ringt för att meddela mamma om att han var på väg hem, satt jag i nåt fönster där jag kunde se hans bil komma. Han var mitt allt.

Nu i efterhand kan jag se så tydligt att jag ville ha samma samhörighet som min syster hade med min mamma men jag vågade aldrig tala om det. Vågade inte tala om mina känslor alls faktiskt. Och det var inte någons fel. Idag är jag själv förälder och vet att jag/vi gör det vi tror är bäst just då, just i det tillfället.

Jag har fått uppleva så mycket genom mitt liv. Fått bo i Frankrike, lära mig flera språk, bott bra och haft en bra yta.

Jag visste redan som liten att nåt inte stod rätt till i magen, det där svarta hålet som alltid fanns där och inuti mitt huvud var det ibland så mycket ljud att jag knappt hörde vad jag själv tänkte.

Men jag lärde mig att platsa in. Lärde mig att spela det spel jag var tvungen att spela för att passa in.

Att ha vänner, på den tiden gick det upp och ned för mig. Ena veckan hackkyckling för att nästa "få" vara med, till min enorma stora lycka.

Jag minns ändå mitt hem som ett varmt sådant. Det var senare då vi flyttat hem till Sverige igen från Frankrike som allting började. Min far förstod ingenting för jag tror faktiskt att han själv trodde att han givit allt ett barn ville ha. Men jag hade så mycket känslor att bära på att min lilla kropp blev så tung. Och jag ville ju endast få gråta ut hos någon. Och den någon kom, nästan sju år äldre. Men det är en helt annan historia.

Nu har det gått över 24 år sedan då allt detta hände. Då jag, far och mamma lämnade kvar min syster Courrine i Frankrike för att hon själv ville det för att kunna få en bra utbildning på papper. Och hon lyckades! Min älskade och underbara syster klarade av sin utbildning.

Under åren har vi nästan inte alls haft någon kontakt. I början gjorde det mig arg, ledsen och förödmjukad. Men inte alls längre. Idag ser jag på min syster med helt andra ögon än vad jag gjorde som liten. Då ville jag vara "hon" som min mamma kramade, tröstade och skrattade med. Idag har jag fått en systerdotter som betyder mer än nån kan ana för mig.

Min fars och min relation har fortfarande mycket att gå igenom. Och jag tror aldrig vi kommer att hinna bli klara. Det tror jag aldrig vi blir med relationer. En sak vet jag dock och det är att både min far och min mamma gjorde allt dom kunde när helvetet brakade löst. Och jag var en så förtvivlad

ung tonåring som bar på så gigantiskt mycket sorg. Och mina föräldrar stod handfallna. Slagna ner till marken på en enda sekund.

Nu är det i 2024 och allt jag kände och bar på är inte borta men jag har lärt mig att allt är hanterbart att leva med om man/jag får den rätta hjälpen. Framförallt, *vågar* be om den. För jag kände ju en oerhörd skam över mina år som utåtagerande, i missbruk, utan någon som helst kontakt med mina föräldrar.

Men allt det vände för tio år sedan. Och idag kan jag faktiskt säga att jag ser fram emot den tid vi har kvar att bygga denna härliga familj och alla som hör till den!

Tack.